ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ΤΖΕΪΜΣ ΣΜΙΘ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὰ βήματα πίσω μας ἀκουγόντουσαν ἐξακολουθητικά. Οἱ κακοῦργοι πλησίαζαν..

Εὐτυχῶς φτάσαμε ἐγκαίρως στὸ μέρος ποὺ μᾶς ὁδηγοῦσε ὁ κακοῦργος. Στὸ μέρος αὐτὸ τῆς στοᾶς ἦσαν στιβαγμένα, πρὸ αἰώνων ἴσως, χονδρὰ ξύλα, τὰ ὁποῖα εἶχαν περισσέψει ἀπ' τὴν οἰκοδομὴ τοῦ κοινοβίου. Ἦσαν ἐντελῶς σάπια πλέον καὶ ποντικοὶ εἶχαν στήσει τὶς φωλιές τους ἀνάμεσά τους.

— Ἐδῶ, εἶπε ὁ Οὐΐλλιαμ, μποροῦμε νὰ κρυφτοῦμε θαυμάσια. Ἔτσι θὰ δοῦμε καὶ τούς... *κυρίους* ποὺ θὰ περάσουν. Διάβα πρῶτος Τζώρτζ καὶ τοποθέτησε τὴν δεσποινίδα κάπου. Σ' ἀκολουθοῦμε.

Περάσαμε πίσω ἀπ' τὴ στίβα τῶν ξύλων καὶ γονατίσαμε κάτω, βάζοντας τὸν κακοῦργο ἀνάμεσά μας. Ὁ καθηγητὴς στήριζε τὴν κάννη τοῦ πιστολιοῦ του στὸν ἕνα του κρόταφο κ' ἐγὼ στὸν ἄλλο! Ἔτσι δὲν εἶχε ἐλπίδα σωτηρίας ἂν μιλοῦσε. Μολαταῦτα ὁ Οὐΐλλιαμ τοῦ εἶπε:

— Ἂν κάμης τὸν παραμικρὸ θόρυβο θὰ τὸ πληρώσης μὲ τὴ ζωή σου. Πρόσεξε.

Ὁ κακοῦργος δὲν μίλησε.

Τὰ βήματα ἐπλησίαζαν...

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἐκτὸς ἀπὸ τὰ βήματα ἀκούσαμε καὶ κάτι σὰν παραμίλημα, βραχνό, μεθυσμένο, στρίγγλικο...

Κρατῶντας τὶς κάννες τῶν πιστολιῶν μας στηριγμένες πάνω στοὺς κροτάφους τοῦ κακούργου ποὔχαμε μαζύ μας, σκύψαμε καὶ κυττάξαμε πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἐρχόντουσαν οἱ ἄγνωστοι.

Εἴδαμε τότε ἕνα κοντὸ καὶ χλωμὸ ἄνθρωπο, κουρελλιασμένο κ' ἐλεεινό, νὰ προχωρῆ σιγὰ-σιγά, σέρνοντας τὰ χοντροπάπουτσά του. Δὲν θὰ μποροῦσε νὰ καθορίση κανένας τὴν ἡλικία τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὅσο κι' ἂν τὸν ἐξέταζε προσεχτικά. Ἦταν σπανός, μ' ἀραιὲς τρίχες στὸ φαλακρό, μακρουλό του κεφάλι, μὲ μάτια μικρὰ καὶ κοκκινισμένα ἀπ' τὸ κρασί, κίτρινος σὰν τὸ κεχριμπάρι, πετσὶ καὶ κόκκαλο...

Πίσω του ἀκολουθοῦσε μιὰ κακοντυμένη καὶ περασμένη ἐπίσης στὰ χρόνια γυναῖκα, μὲ τὰ μαλλιά της ξέπλεγα, βρώμικη κι' ἀποκτηνωμένη. Τὰ μάτια της εἶχαν τὴν ἀγριάδα τῆς τρέλλας. Προχώραγε χωρὶς νὰ κυττάη γύρω της, ἐντελῶς μηχανικά, ἔχοντας καρφωμένο τὸ βλέμμα της σὲ κάτι ποὺ βαστοῦσε στὰ χέρια της. Προσέξαμε καλύτερα κ' εἴδαμε πὼς κρατοῦσε ἕνα περιδέραιο μὲ μαργαριτάρια. Κυττοῦσε τὸ κόσμημα αὐτὸ μὲ λαχτάρα, μὲ ἀπληστία...

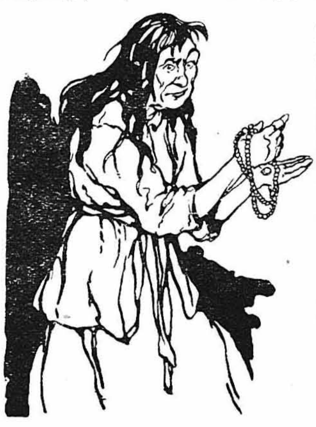

Κρατοῦσε ἕνα περιδέραιο μὲ μαργαριτάρια...

Κανένας ἄλλος δὲν ἔρχοταν κατόπιν τους κι' αὐτὸ μᾶς ἡσύχασε. Οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄγνωστοι ἦσαν ἀκίνδυνοι. Δὲν ἐπρόκειτο παρὰ γιὰ δυὸ κοινωνικὰ ναυάγια, ἄθλια καὶ ἀξιολύπητα...

Ποιὸς ξέρει ἀπὸ ποῦ εἶχαν κλέψει τὸ κόσμημα ἐκεῖνο.

Σὲ λίγο χάθηκαν στὸ βάθος τῆς στοᾶς. Πήγαιναν ἴσως νὰ κοιμηθοῦν γιὰ νὰ ξυπνήσουν τὴ νύχτα, τέλειοι ἄνθρωποι τοῦ σκότους, σωστὰ νυχτοπούλια...

Ὁ κακοῦργος ποὖταν μαζύ μας εἶδε μὲ κάποια ἀπογοήτευσι τὸ ζευγάρι αὐτὸ τῶν ἀθλίων. Περίμενε φαίνεται συντρόφους του ἔλπιζε νὰ μᾶς παίξη κανένα ἄσχημο παιχνίδι καὶ ἡ ἐμφάνισις τῶν δύο κουρελήδων τὸν ἀπογοήτευσε.

Σηκωθήκαμε ἀμέσως ἐπάνω ἕτοιμοι νὰ προχωρήσουμε πρὸς τὴν ἔξοδο. Πῆρα στὴν ἀγκαλιά μου τὴν Ντόλλυ καὶ ξεκινήσαμε. Ἡ δύστυχη νέα δὲν εἶχε συνέλθη, κι' ὁ Οὐΐλλιαμ ἀνησυχοῦσε ἐξαιρετικά.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀνάγκασε τὸν κακοῦργο νὰ βαδίζη πιὸ γρήγορα. Σὲ λίγο φτάσαμε στὸ μέρος ἀπ' τὸ ὁποῖο εἴχαμε γυρίσει πίσω, καὶ χωρὶς νὰ σταθοῦμε καθόλου τραβήξαμε μπρός. Ἡ στοὰ στὸ μέρος αὐτὸ ἀνηφόριζε ἀπότομα. Συναντήσαμε κατ' ἐπανάληψιν πέτρινα σκαλοπάτια. Ἐπὶ τέλους σταθήκαμε μπρὸς σὲ μιὰ μισογκρεμισμένη πόρτα, τὴν ὁποία ἐσκέπαζε ὁλόκληρη μιὰ τεράστια περιπλοκάδα. Ἀνάμεσα στὶς σχισμάδες τῆς πόρτας αὐτῆς ἔλαμπε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Ὁ καθηγητὴς στέναξε μ' ἀνακούφισι ψιθυρίζοντας:

— Ἐπὶ τέλους... ἐφτάσαμε!...

Πραγματικῶς τὰ βάσανά μας εἶχαν τελειώσει. Βρισκόμαστε μπρὸς σὲ μιὰ ἀπὸ τὰς ἐξόδους τῆς κατακόμβης. Ὁ Οὐΐλλιαμ γύρισε πρὸς τὸν κακοῦργο καὶ τὸν ρώτησε:

— Ποῦ βλέπει ἀκριβῶς ἡ ἔξοδος αὐτή;

— Πρὸς τὸ δρόμο.

— Καλά... Περίμενε ἐδῶ σὺ Τζώρτζ. Θὰ βγῶ νὰ δῶ ἂν ὑπάρχη κανεὶς γύρω ἀπὸ τὰ ἐρείπια. Πρέπει νὰ βγοῦμε χωρὶς νὰ μᾶς δῆ κανείς. Προηγουμένως ὅμως θάθελα νὰ πῶ δυὸ λόγια μὲ τὸ φίλο μας ἐδῶ... Συγχρόνως γύρισε στὸν κακοῦργο καὶ τοῦ εἶπε: Σοῦ ὑποσχέθηκα νὰ σ' ἀφήσω νὰ φύγης μόλις θὰ φτάναμε στὴν ἔξοδο... Ἐφτάσαμε... Θὰ κρατήσω τὸ λόγο μου, θὰ σὲ λύσω καὶ θὰ σ' ἀφήσω νὰ πᾶς ὅπου θές. Πρόσεξε μόνον νὰ μὴ ξαναβγῆς μπροστά μου... Γιατί τότε...

Ὁ κακοῦργος σήκωσε μ' ἀδιαφορία τοὺς ὤμους του.

— Μὴν εἶσαι τόσο δύσκολος, φίλε μου, τοῦ εἶπε ὁ καθηγητής. Ἂν ἤθελες μάλιστα θὰ μποροῦσες νὰ κερδίσης ἑκατὸ λίρες.

Τὰ μάτια τοῦ κακούργου ἄστραψαν.

— Ναί, ὑπόσχουμαι νὰ σοῦ δώσω ἑκατὸ λίρες ἂν μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια, γιατὶ ἅρπαξες τὴν κόρη αὐτὴ κι' ἀκόμα ἂν θελήσης νὰ μᾶς βοηθήσης σὲ κάτι. Γιὰ σένα εἶνε προτιμώτερο νὰ εἶσαι μὲ τὸ μέρος μας. Τὸ πρόσωπό ποὺ σὲ πλήρωσε γιὰ νὰ τὸ ὑπηρετήσης θὰ σὲ στείλη στὴν κρεμάλα ἂν δὲν σὲ πνίξη ὁ ἴδιος, ὅταν δὲν θἄχη πειὰ ἀνάγκη τῶν ὑπηρεσιῶν σου. Ἂν ἤξερες δυστυχισμένε ποιὸν ὑπηρετεῖς, θὰ πάγωνες ἀπὸ φρίκη... Ἂς εἶνε ὅμως, λέγε, δέχεσαι νὰ μᾶς βοηθήσης στὸ ἔργο μας;

— Τί ζητᾶτε; ρώτησε ὁ κακοῦργος ξηρά.

— Νὰ μᾶς πῆς πρῶτα-πρῶτα γιατὶ ἅρπαξες τὴν κόρη αὐτὴ σὺ ἢ οἱ σύντροφοί σου.

— Πληρώθηκα.

— Δὲν εἶχες καμμιὰ ἄλλη ὁδηγία ἐκτὸς ἀπ' τὴν ἀπαγωγή;

— Ἔπρεπε ν' ἀφήσουμε τὴν νέα σὲ μιὰ ὡρισμένη στοὰ τῆς κατακόμβης. Ὅταν κατόπιν εἶδα τὴν νέα ἐλεύθερη, σ' ἄλλο μέρος τῶν ὑπογείων παραξενεύτηκα. Παραμόνεψα καὶ κατάλαβα πὼς εἴσαστε στὸ κάτω ἀπ' τὴ στοὰ ὑπόγειο. Δὲν ἤξερα ποιοὶ εἴσαστε μὰ λίγο μ' ἔγνοιαζε αὐτό. Ρίχτηκα ἄξαφνα στὴν νέα, τὴν σήκωσα στὰ χέρια μου κ' ἔφυγα. Ἦταν τόσο τρομαγμένη ποὺ δὲν ἔβγαλε μιλιά, ποὺ δὲν χρειάστηκε κἂν νὰ τὴ φιμώσω. Ἔπειτα ἤρθατε καὶ τὴν ἐλευθερώσατε. Αὐτὸ εἶν' ὅλο...

— Ἔχει καλῶς... Γιὰ πές μου τώρα, δέχεσαι νὰ μᾶς βοηθήσης σὲ κάτι ποὔχουμε νὰ κάμουμε;

— Θὰ πληρωθῶ μπροστά;

— Θὰ πάρης προκαταβολικῶς πενῆντα λίρες κι' ἄλλες ἑκατὸ κατόπιν. Καθὼς βλέπεις ἀνεβάζω τὸ ποσόν. Ἂν μάλιστα μείνουμε εὐχαριστημένοι ἀπὸ σένα θ' αὐξήσουμε ἀκόμη περισσότερο τὴν ἀμοιβή. Δέχεσαι;

— Τί πρέπει νὰ κάμω;

— Αὐτὸ θὰ σοῦ τὸ πῶ ἀπόψε.

— Θὰ ρθῆτε ἐδῶ;

— Ὄχι. Θὰ ρθῆς σὺ στὸ σπίτι ποὺ μένουμε.

— Εἶνε σὲ μέρος κεντρικό;

— Σ' ἐνδιαφέρει αὐτό;

— Πολύ... Δὲν συνηθίζω νὰ συχνάζω στὰ κέντρα. Συναντάει κανεὶς ἐκεῖ κάτι φάτσες...

— Καλά, κατάλαβα, φοβᾶσαι τοὺς ἀστυνομικούς.

— Μπορεῖ νἆναι κι' αὐτό.

— Τότε ἂς δώσουμε ραντεβοῦ κάπου ἀλλοῦ. Θέλεις νὰ συναντηθοῦμε στὶς ὀχτώ, στὸ καπηλειὸ ποὖνε πιὸ κάτω;

— Αὐτὸ εἶνε πιὸ βολικό. Θὰ σᾶς περιμένω ἐκεῖ.

— Ἐμπιστεύουμαι σὲ σένα. Πάντως πρέπει νὰ ξέρης πὼς θὰ πληρώσης ἀκριβὰ τὸ ἐλάχιστο κακὸ ποὺ θ' ἀποπειραθῆς νὰ μᾶς κάμης.

— Συνήθισα νὰ μιλάω ἴσα. Δέχτηκα, σᾶς εἶπα ναί... Αὐτὸ φτάνει.

— Θαυμάσια! Στάσου τώρα νὰ κυττάξω τί γίνεται ἔξω. Τζώρτζ, τὰ μάτια σου τέσσερα. Θἆταν τρομερὸ νὰ τὴν πάθουμε τὴν τελευταία στιγμή.

Κατόπιν ὁ καθηγητὴς σήκωσε τὶς περιπλοκάδες ποὺ σκέπαζαν τὴν πόρτα, ἄνοιξε, ὄχι χωρὶς κόπο, τὸ ἕνα θυρόφυλλο καὶ βγῆκε ἔξω. Σὲ λίγα λεπτὰ ξαναγύρισε. Φαινόταν ἥσυχος.

Ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος, μοῦ εἶπε. Ὅλα γύρω εἶναι ἔρημα. Μποροῦμε νὰ φεύγουμε. Σήκωσε τὴν Ντόλλυ, Τζώρτζ. Κ' ἐσύ, φίλε μου, ἔλα νὰ σοῦ κόψω αὐτὰ τὰ κουρέλια ποὺ σοῦ κρατοῦν δεμένα τὰ χέρια.

Ἔλυσε πράγματι τὰ χέρια τοῦ κακούργου κ' ὕστερα ἔβγαλε καὶ τοὖδωσε τὶς πενῆντα λίρες. Ἐκεῖνος τὶς τσέπωσε ψιθυρίζοντας «εὐχαριστῶ». Ὕστερα μᾶς χαιρέτησε βγάζοντας τὸ κασκέτο του καὶ τράβηξε πάλι πρὸς τὰ βάθη τῆς κατακόμβης.

— Ποῦ πηγαίνεις; ρώτησε ὁ Οὐΐλλιαμ.

— Διάβολε, νὰ κοιμηθῶ. Ξεχνᾶτε πὼς μοῦ χαλάσατε τὸν ὕπνο;

— Ἄ, ναί, ἔχεις δίκηο.. Πήγαινε στὸ καλό... Κι' ὅπως εἴπαμε... τὸ βράδυ...

— Στὶς ὀχτώ, θἆμαι ἐκεῖ.

— Πῶς σὲ λένε;

— Τζίμ, δοῦλος σας.

Ὅταν ὁ Τζὶμ χάθηκε στὸ βάθος τῆς στοᾶς, ὁ καθηγητὴς ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ βγήκαμε ἔξω.

(Ἀκολουθεῖ).